

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/187/2017
Identifikačné číslo spisu:	1114215862
Dátum vydania rozhodnutia:	19.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1114215862.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. D., bývajúceho v L., zastúpeného Paicek Legal s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom v Bratislave, Panská č. 17, proti žalovanému Danube Facility Services, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie č. 10, zastúpenému Relevans, s.r.o., advokátskou kanceláriou, s o sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie č. 8/A, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 Cpr 4/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. novembra 2016 sp. zn. 6 CoPr 10/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. januára 2016 č. k. 19 Cpr 4/2014-197 v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorú mu dal žalovaný listom z 30. januára 2014 podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Žalobcovi súd uložil povinnosť nahradiť žalovanému k rukám jeho právneho zástupcu trovy konania 801,35 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Po právnej stránke aplikoval čl. I Základných zásad Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z. (ďalej aj „ZP“), čl. V Základných zásad ZP, § 13 ods. 3, § 15, § 38 ods. 4, § 47 ods. 1, § 47 ods. 2, § 59 ods. 1, § 61 ods. 1, § 63 ods. 1 písm. e/, § 64 ods. 4, § 74, § 77 ZP; § 132, § 153 ods. 1 O.s.p. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca ako zamestnanec uzatvoril dňa 11. augusta 2011 so žalovaným ako zamestnávateľom platnú písomnú pracovnú zmluvu v zmysle ustanovení Zákonníka práce, s dňom nástupu do práce 11. augusta 2011, na dobu neurčitú. Dojednaným druhom práce, podľa čl. 2, bola pozícia dispečer. Pracovná náplň vyplývajúca z tejto pozície bola prílohou č. 2 k pracovnej zmluve. Podľa čl. 3 pracovnej zmluvy je miestom výkonu práce zamestnanca objekt W., v prípade potreby aj ostatné dispečingy v správe spoločnosti v rámci Bratislavy. Z obsahu spisu zistil, že žalobca bol oboznámený so svojou pracovnou náplňou, pracovným poriadkom a Etickým kódexom žalovaného a s dokumentáciou systému kvality a enviromentu, a to dňa 11. augusta 2011. Ustálil, že dňa 14.

decembra 2013 došlo v ranných hodinách (okolo 7.00 hod.) pri odovzdávaní zmeny medzi žalobcom a p. L. ako službu preberajúcim dispečerom na pracovisku k slovnému konfliktu, ktorý v priestoroch šatne vyústil do fyzického konfliktu. Z výsluchu svedkov p. L., p. P. a p. G. mal za preukázané, že bezprostredný fyzický konflikt vyvolal žalobca, ktorý bez preukázateľného dôvodu nasledoval svojho službu preberajúceho kolegu p. L. do priestoru šatne; bezprostredne po tomto incidente bol p. L. v neskorších ranných hodinách vystriedaný na pracovnej zmene p. G. a v príčinnej súvislosti s fyzickým konfliktom aj lekársky ošetrovaný o 10.04 hod. na úrazovej ambulancii Univerzitnej nemocnice v Bratislave (lekársky nález na č. l. 111 spisu). Zranenie i rozrušenie u p. L. si všimol aj p. G. pri preberaní smeny. Dňa 18. decembra 2013 obaja zamestnanci, t. j. žalobca aj svedok p. L. obdržali od žalovaného písomné Upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny (za incident zo dňa 14. decembra), žalobca bol sankcionovaný odňatím pohyblivej zložky mzdy za mesiac december 2013 a zároveň bol upozornený na možnosť rozviazania pracovného pomeru v prípade, ak sa podobné porušenie pracovnej disciplíny alebo iné nedostatky budú opakovať. Žalobca bol s týmto upozornením oboznámený dňa 18. decembra 2013, prevzal ho bez výhrad (listinný dôkaz na č. l. 72). Počnúc dňom 20. decembra 2013 vykonával prácu dispečera v objekte žalovaného V. Z dokazovania vyplynuli skutkové zistenia, že dňa 19. januára 2014 (nedeľa) došlo počas služby žalobcu v budove objektu V. k opakovanému hromadnému výpadku elektrickej energie. Pri odstraňovaní tejto poruchy žalobca porušil pracovný postup tým, že neupovedomil dotknutých nájomcov v objekte o sprístupnenie prenajatých priestorov kvôli kontrole ističov elektrikárom, napriek jeho preukázanej vedomosti o danej povinnosti a jeho konaniu v čase poruchy (výňatky z prevádzkovej knihy zo služby 10. februára 2012 a 18. novembra 2013). Konštatoval, že žalobca v budove V. vykonával prácu v obdobnom objekte, rovnakú pracovnú pozíciu s identickou náplňou práce, preto jeho pracovné povinnosti neboli odlišné ako na pôvodnom pracovisku. Uvedený záver podľa názoru okresného súdu potvrdzuje i výpoveď p. F. o Nariadení žalobcu o informovaní kontaktných osôb nájomníkov o výpadku elektrickej energie zo dňa 30. júla 2012, ktoré bolo vyvesené v priestoroch dispečingu a svedok žalobcu osobne oboznámil dňa 20. decembra 2013 s potrebnými činnosťami (fungovanie požiarneho systému, prístupového systému do budovy a pod.) v rámci budovy V. Listom z 30. januára 2014 dal žalovaný žalobcovi výpoveď z pracovnoprávneho pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e/ ZP. Výpoveď sa doručovala 30. januára 2014 prostredníctvom priamej nadriadenej A. P., ale žalobca ju odmietol prevziať (listinný dôkaz z 3. februára 2014). Záverom označil súd prvej inštancie výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce danú žalobcovi ako platnú, keďže žalobca sa dňa 14. decembra 2013 dopustil porušenia pracovnej disciplíny s tým, že dňa 18. decembra 2013 bol písomne upozornený na možnosť výpovede a dňa 19. januára 2014 sa opakovane dopustil porušenia pracovnej disciplíny. Doplnil, že podmienka uvedená v § 74 ZP nemohla byť naplnená, keďže u žalovaného nepôsobili zástupcovia zamestnancov. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 7. novembra 2016 sp. zn. 6 CoPr 10/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu a na zdôraznenie správnosti uviedol, že predmetná výpoveď bola daná žalobcovi písomne, podpísal ju štatutárny zástupca žalovaného, výpovedný dôvod v nej bol dostatočne špecifikovaný tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným výpovedným dôvodom a výpoveď bola žalobcovi doručená v zmysle § 38 ods. 4 veta druhá ZP (ku dňu 30. januára 2014; fikcia doručenia v dôsledku odmietnutia prijatia výpovede z o strany žalobcu). Predmetná výpoveď tak netrpí žiadnymi formálnymi vadami, ktoré by spôsobovali jej neplatnosť. Výpovedná doba začala plynúť dňa 1. februára 2014 a uplynula dňom 31. marca 2014, kedy sa pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil (§ 62 ods. 4, 7 ZP). Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že skutok sa dňa 14. decembra 2013 stal a že je porušením pracovnej disciplíny. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (účinného od 1. júla 2016, ďalej len „CSP“).

3. Proti všetkým výrokom rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) 23. januára 2017 dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť príslušnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že porušenie práva

na spravodlivý súdny proces odvolacieho súdu vidí v pochybení hodnotenia dôkazov, nezaoberaní sa argumentami ním uvádzanými v odvolaní, ktoré podľa jeho názoru boli dôležité pre rozhodné posúdenie celej veci. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne. Namietal, že nedošlo k fyzickému konfliktu a celá záležitosť je vymyslený príbeh pána Brinzu s cieľom poškodiť žalobcu. Tvrdil, že súd nezobral do úvahy tvrdenie žalobcu, že incident nebol dostatočne prešetrovaný. Podľa jeho názoru pri zisťovaní skutkového stavu vôbec nebola preukázaná ani len skutočnosť, že došlo k neoprávnenému vstupu elektrikára do prenajatých priestorov. Odvolaciemu súdu ďalej vyčítal nevysporiadanie sa s otázkou zaujatosti svedkov, pretože jeho námietky len okresný i krajský súd obišiel.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie ako neprípustné odmietnuť, prípadne alternatívne ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie svojho záveru (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie). (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440

CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie na d rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Vychádzajúc z uvedeného (bod 10. tohto rozhodnutia) dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľ v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania odvodil z § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o pochybenie v hodnotení dôkazov, nezaobranie sa jeho odvolacími argumentmi dôležitými pre rozhodné posúdenie veci, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť).

13. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

18. Dovolací súd v súvislosti s námietkou dovolateľa o porušení § 420 písm. f/ CSP nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R

111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

19. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

22. V súvislosti s nedôvodnou námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacími argumentmi dôležitými pre rozhodné posúdenie veci (bližšie k tomu bod 18. a 19. tohto rozhodnutia), dovolací súd uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“. (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

23. Podľa § 447 písm. c/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

24. V prejednávanej veci žalobca nepreukázal opodstatnenosť dovolania a porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.